Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 15 Den 1. Mai 1867. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Johanes den Døber og Apostelen Johannes.

(Fra „Millennial Star.“)

Denne Artikel er ikke bestemt for dem, som ere vel bevandrede i den hellige Historie, men er streven til Gavn for de Mange, der ere næsten ligesaa ubekjendte med Alt, hvad der angaaer Bibelen, som de lærde Ethnologer ere med Hensyn til Menneskets sande Herkomst, eller de grundige Philosopher ere angaaende Livskraftens skjulte Hemmeligheder.

Folk, som tilsyneladende vide god Besked om mange Ting, forvexle ofte to fremragende Mænd iblandt Guds Tjenere og Propheter, nemlig Johannes den Døber og Apostelen Johannes, og det er ikke sjelden, at disse to Individer blive anseede som een og samme Person. Imidlertid vare de to forskjellige Personer, som hver havde sit særegne Præstedømme og sin særegne Mission at udføre.

Johannes den Døber var en Søn af Zacharias og Elisabeth og nedsteg i lige Linie baade paa Fædrene- og Mødrenesiden fra Aaron og havde selvfølgelig efter Fødslen Ret til det Aaronske Præstedømme. Han var et Forjættelsens Barn, da han blev given sine gamle Forældre som Svar paa deres Bønner. Han blev sendt som en Forløber for at berede Veien for Messiæ Komme; han var fra sin Moders Liv af fyldt med den Hellig-Aand, blev døbt i sin Barndom og ordineret til sin Mission under en Engels Hænder. Han gik frem iblandt Jøderne i Eliæ (Gjenopretterens) Aand og Kraft for atter at bringe dem tilbage til deres Forfædres hellige Anordninger, saa at de kunde blive beredte til at modtage Fylden af de Velsignelser, som en Mægtigere end han snart skulde fremtræde for at meddele dem.

Han havde stor Magt og Dristighed til at prædike det forberende Evangelium angaaende Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, idet han strengt revsede al Ondskab og Ugudelighed iblandt alle Samfundsklasser og opmuntrede dem til at beflitte sig paa Retfærdighed. I Kraft af det Aaronske Præstedømme, hvortil han holdt Nøglerne, udførte han Daabens Or-

dinancer for et stort Antal Bodfærdige, idet han lærte dem, at de skulde skue fremad efter Messias, af hvem de skulde faae flere hellige Anordninger og modtage den Hellig-Aands Gave. Han havde ogsaa den store Ære at udføre denne hellige og vigtige Ordinance for Guds egen Søn, samt af at see den Hellig-Aand aabenbare sig og at høre Guds egen Røst, som forkyndte, at Jesus af Nazareth var hans „elskelige Søn."

Han fortsatte sin Mission og arbeidede med utrættelig Iver og et særdeles Held, indtil Tetrarchen Herodes lod ham kaste i Fængsel, hvor han efter dennes Befaling blev henrettet efter en daarlig og ugudelig Qvindes Begjæring, fordi han havde vovet at irettesætte denne Fyrste for hans Ugudelighed. Jesus Christus bar Vidnesbyrd om Johannes og erklærede, at der aldrig nogensinde var bleven født nogen større Prophet. Ligesom andre Propheter, der havde været før ham, fortsatte han sit hellige Kald efter Legemets Død, og i sin Mission som Elias eller Gjenopretteren kom han som en tjenende Engel til Joseph Smith og Oliver Cowdery og ordinerede dem til det Aaronske Præstedømme, hvilket længe havde været øvt iblandt Menneskene.

Johannes var et klart og skinnende Lys fra Herren. Han var afholdende og streng mod sig selv, en frygtesløs Sandhedens Forsvarer og en mægtig Prophet; han var trofast indtil Døden, og vil for stedse komme til at bære Livets uforvisnelige Krone; han vil blive talt blandt Martyrerne og vil komme til at udføre de Forretninger, som tilhøre det evige Præstedømme, iblandt de udødelige Væsener, hvilke Faderen har valgt til at blive Regenter igjennem al Evighed. Og de, som nu ere kaldte til at forvalte i det mindre Præstedømme, ville gjøre vel i at tage hans Liv og Levnet til Exempel, og naar de see, hvor stor Magt han havde, og hvormange Velsignelser han nød i dette Præstedømme, skulde de stræbe at efterligne hans Dyder og søge at blive begunstigede paa samme Maade som han, vidende, at „hos Gud er der ingen Personsanseelse."

Apostelen Johannes var en Søn af Zebedæus og blev tilligemed sin Broder Jakob opdragen i sin Faders Haandtering, nemlig som Fisker. Christus kaldte ham til Tjenesten tilligemed hans Broder Jakob og deres Staldbrødre Petrus og Andreas, som alle forlode deres Baade og Alt, hvad de ellers havde, for at følge Jesus. Johannes var en af de Tolv, som Jesus valgte og ordinerede til Apostelskabet, ligesom han ogsaa var en af de første Missionairer, hvem Jesus udsendte uden Pung og Taske for at prædike Evangeliet. Han var Vidne til de vigtigste Begivenheder, der fandt Sted under Christi Mission, da han tilligemed Petrus og Jakob var med Frelseren ved mange Leiligheder, naar Guds Storhed og Kraft lagdes for Dagen, medens det ikke blev forundt nogen af de andre Disciple at være tilstede. Han var med Jesus paa Bjerget, da Moses og Elias kom, og han saae Herrens Forvandling. Han var en kraftfuld Retfærdigheds Prædiker, og derfor kaldte ogsaa Jesus ham og Jakob Boanerges, det er Tordensønner. Christus elskede ham høit, hvorfor ogsaa hans Brødre kaldte ham „den elskede Discipel." Han er den eneste af Apostlerne, der omtales at have været tilstede ved Korsfæstelsen, og den døende Frelser overlod til ham at drage Omsorg for hans Moder. Han blev valgt til i Forening med Petrus og Jakob at holde Rigets Nøgler, og tilligemed dem havde han flere Sammenkomster med Frelseren efter hans Opstandelse. I Kraft af sit Apostelskab forvaltede han det Melchizedekske

Præstedømmes Ordinancer, og Mange modtoge den Hellig-Aands Gave formedelst Haandspaalæggelse af ham. Tillige bleve mange Mirakler formedelst Guds Kraft udførte ved ham. Han er Forfatter af de tre Breve, som bære hans Navn, og af Johannes's Aabenbaring. Han led Meget for Sandhedens Skyld. Der berettes om ham, at han blev kastet i en Kjedel med sydende Olie, hvorfra han kom uskadt ud, og at vilde Dyr, som bleve slupne løse paa ham, gik frygtagtige bort. Det er bekjendt, at han opnaaede en høi Alder og overlevede alle de andre Apostler samt blev tilsidst forviist til Øen Patmos, fordi han prædikede Jesu af Nazareths Lære. Det var der, han fra Himmelen modtog den herlige Aabenbaring, som han ifølge Herrens Befaling nedskrev, og hvilken nu findes i Slutningen af det nye Testamente. Dette er det Sidste, som man med Bestemthed veed om ham efter den menneskelige Historie, men ifølge den Forjættelse, der gaves ham ved Engelen, medens han saae det mærkværdige Syn, skulde han „atter prophetere imod Folk, og Hedninger, og Tungemaal og mange Konger." (Aab. 10, 11.)

Det var en almindelig Mening iblandt Christi Disciple, at han ifølge Jesu Ord til Petrus ikke skulde døe: „Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det Dig ved?" (Joh. 21, 22.) Og ved en anden Leilighed erklærede Jesus: „Der ere Nogle, som her staae, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de see Menneskens Søn komme i sit Rige." (Matth. 16, 28.) Men imidlertid vilde dog „den Disciples" Skjæbne, „som Jesus elskede," have været indhyllet i et fuldkomment Mørke og overladt til uinspirerede Mænds Gisninger, dersom ikke Herren i sin Nedladenhed havde gjort Sagen klar ved følgende Aabenbaring til Joseph Smith i April 1829, som Svar paa hans Bøn angaaende dette Punkt. Dette er en Oversættelse fra en paa Pergament af Johannes selv skreven og opbevaret Beretning:

„Og Herren sagde til mig: Johannes, min Elskede, hvad begjærer Du? Thi om Du begjærer, hvad Du vil, skal det gives Dig. Og jeg sagde til ham: Herre, giv mig Magt over Døden, at jeg maa leve og bringe Sjæle til Dig. Og Herren sagde til mig: Sandelig, sandelig siger jeg Dig: Fordi Du begjærer dette, skal Du blive, indtil jeg kommer i min Herlighed, og skal prophetere for Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk."

Og af denne Grund sagde Herren til Petrus: Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det Dig ved? Thi han begjærede af mig, at han maatte bringe Sjæle til mig, men Du begjærede, at Du maatte komme til mig i mit Rige. Jeg siger Dig, Petrus, det var et godt Ønske, men min Elskede har begjæret, at han maatte gjøre Mere eller en endnu større Gjerning iblandt Menneskene, end hvad han før har gjort. Ja, han har paataget sig et større Arbeide, derfor vil jeg gjøre ham som Ildslue og som en tjenende Engel. Han skal tjene dem, der boe paa Jorden, som skulle arve Salighed, og jeg vil lade Dig tjene ham og din Broder Jakob, og Eder Tre vil jeg give denne Magt og dette Embedes Nøgler, indtil jeg kommer."

„Sandelig, siger jeg Eder, I skulle begge faae efter Eders Begjæring, thi I glæde Eder begge over det, som I have begjæret."

Apostelen Johannes har i vore Dage i Forening med Petrus og Jakob aabenbaret sig for Joseph Smith, som de ordinerede til det hellige Apostelskab og til at have Nøglerne til Tidernes Fyldes store Huusholdning. Han vil blive en virk-

som Deeltager i Opbyggelsen af det Sidste-Dages Rige og vil arbeide her paa Jorden for at fremme det store Forberedelsesværk, som skal udføres, inden Verdens Frelser og Jordens retmæssige Konge kommer. Han vil gjennem al Evighed have Myndighed som Konge og Præst for Gud og skal sidde paa sin Throne som Regent og Dommer iblandt Israels Stammer.

Det vil nu let kunne sees, at Johannes den Døber og Apostelen Johannes vare to forskjellige Personer og temmelig ulige med Hensyn til deres Virken. Hiin var en Søn af Zacharias og hørte til den præstelige Linie; denne var en Søn af Zebedæus og var bleven opdragen som Fiskerdreng. Den Ene havde kun det Aaronske, den Anden havde det Melchizedekske Præstedømme. Saavidt vides, har Førstnævnte ikke efterladt sig noget Skrift, hvorimod Sidstnævnte har strevet flere vigtige Værker. Johannes den Døber døde inden Frelseren blev korsfæstet, hvorimod Apostelen Johannes aldrig skulde døe, men skulde vedblive at leve som et Vidne om Christus, indtil han seer ham, som han engang betragtede som den af Menneskene Forhaanede og Forkastede, atter komme til Jorden i sit kongelige Præstedømmes Kraft og Herlighed for at føre Sceptret over sin retmæssige Arv og for at bære den Krone, som uomtvistelig tilhører ham. Da skulle baade Johannes den Døber og Apostelen Johannes gaae ind til deres Hvile og beskikkede Herredømme, og saafremt vi ligesom de forblive trofaste indtil Enden, skulle ogsaa vi da i Forening med alle de Ædle, som have levet paa Jorden i de forskjellige Uddelinger, gaae ind til en stedsevarende Herlighed i den evige Verden.

En nyere Aabenbaring underretter os om, at Apostelen Johannes vil have en vigtig Rolle at udføre i de ti Stammers Tilbagevenden fra Polaregnene. Den store Mission blev ham given, dengang han modtog de underfulde Aabenbaringer paa Øen Patmos. Han siges at være Elias, som skal komme og skikke alle Ting tilrette. Hans Komme med Israels Hærskarer fra de nordlige Lande vil blive hilset med Jubel af alle de Retfærdige.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 217.)

I den længstbortliggende Corridor var Muren paa nogle Steder nedfalden, medens der paa enkelte af de tilbagestaaende Dele fandtes Spor af Gibs og Malning. Paa et enkelt Sted talte vi saaledes sex Figurer, der endnu havde Mærker af Farver tilbage. Paa et andet Sted synes der at være skreven en Række Skrifttegn med sort Blæk. Vi bestræbte os for at sætte os i Besiddelse af samme ved at søge at borttage den tynde Gibsskorpe, men forgjæves, thi den gik i Stykker, og vi maatte opgive vort Forsæt.

Fra denne Corridor var der Udgang til en anden Gaardsplads, fiirsindstyve Fod lang, men kun tredive Fod bred. Corridorens Gulv ligger ti Fod over Gaardspladsen, og paa Muren nedenunder

vare fiirkantede Stene med Hieroglypher paa, ligesom der paa Væggene mellem Vinduerne vare Gibsbilleder, hvilke dog vare i en forfalden Tilstand.

Paa den modsatte Side af Gaardspladsen vare to Rækker Corridorer, hvilke dannede Enden af Bygningen paa denne Kant. Den første af dem er afdeelt i tre Værelser og forsynet med Døre, der føre ud til den vestlige Corridor. Alle Soilerne staae endnu, med Undtagelse af en i det nordvestlige Hjørne, og enhver af dem er bedækket med Stukkaturarbeide og Hieroglypher. Det Øvrige er prydet med Gibsbilleder i halvophoiet Arbeide, og da disse ere de mindst beskadigede, gjengive vi Tegningen af dem paa følgende Side.

Det første af disse Billeder var omgivet af en Randforziring, der er meget bred nedentil, men en Deel af den er ødelagt. Indenfor samme ere der to Figurer med skarpt tegnede Ansigtstræk, saaledes som de ere fremstillede paa foranstaaende Tegning. Paa Hovederne have de Fjederbuske og andre Prydelser, ligesom de ogsaa ere udstyrede med Halskjæder, Bælter og Sandaler. Enhver af dem har et Slags Scepter i Haanden, af hvilket en Deel er ødelagt, og ligeover for deres Hænder ere Hieroglypher, hvilke sandsynligviis fremstille disse ubegribelige Personligheders Historie. De andre Billeder ere mere beskadigede, og der er aldrig blevet gjore noget Forsøg paa at istandsætte dem igjen. En af disse Figurer er anbragt i en siddende Stilling, ligesom for at modtage en eller anden Æresbeviisning, medens en anden af dem er nedknælet ligesom for at modtage et Slag.

For saavidt er Paladsets Indretning simpel og let at finde Rede i, men tilvenstre støder man paa flere forskjellige, eneſtaaende Bygninger, saaledes som det kan sees paa Tegningen; imidlertid anseer jeg det for unødvendigt at fremsætte nogen nærmere Beskrivelse over dem. Den meest fremragende af dem er et Taarn paa Sydsiden af det andet Gaardsrum. Dette Taarn udmærker sig ved sin Høide og sine Proportioner, men ved nærmere at undersøge dets enkelte Dele befindes det at være uden Interesse. Den nederste Deel er tredive Fod i Fiirkant og udgjør tre Etager. Da vi over en Gruushob vare komne ind, fandt vi inde i det et andet særskilt Taarn og en Steentrappe, der var saa smal, at et Menneske af stor Legemsbygning ikke kunde komme frem paa den. Trappen endte med et Steenloft, der standsede al videre Opstigen, medens det øverste Trin ikke var mere end sex a otte Tommer fra samme. I hvilken Hensigt man havde ladet opreise en saadan Trappe, hvorpaa man blot kunde komme til Loftet, kunne vi ikke begribe.

Hele Taarnet bestod af en solid Steenbygning, men dets Indretning og Bestemmelse var ligesaa ubegribelig som de hemmelighedsfulde Indskrifter.

Østen for Taarnet er der en anden Bygning med to Corridorer, af hvilke den ene er rigt forziret med malet Stukkaturarbeide, og i Midten er der en Tablette med forkortet Indskrift, der svarer til Indgraveringerne ligeoverfor. Denne Tablette er fire Fod lang og tre Fod bred samt bestaaer af haarde Stene, der ere anbragte i selve Muren, og Billederne ere udførte i halvtophøiet Arbeide. Paa Kanterne rundt omkring samme er der Levninger af en med Stukkaturarbeide rigt forsynet Randforziring. Den fornemste Menneskeskikkelse er anbragt i en siddende Stilling med korslagte Been paa en Løibænk, der er prydet med to Leopardhoveder. Stillingen er let, Physiognomiet er ligesom paa de andre Billeder, og Ansigtstrækkene tyde paa Ro og Godmodighed. Denne Figur er prydet med et Perle-

halsbaand, hvori der hænger en liden Medaillon, hvorpaa der er anbragt et Ansigt; maaskee skal det være et Billede paa Solen. Ligesom de øvrige Menneskeskikkelser, vi havde seet der i Landet, havde ogsaa denne Ørenringe, Armbaand om Haandledene og et Bælte om Livet. Hovedprydelsen adskiller sig fra de øvrige af dette Slags i Palenque derved, at den mangler Fjederbuske. Tætved Hovedet ere tre Hieroglypher.

Det næste Billede, der synes at skulle forestille en Qvinde, sidder med korslagte Been paa Jorden og synes at være i Begreb med at skulle offre Noget. Over denne siddende Skikkelse ere der fire Hieroglypher. Dette er det eneste Sted ude omkring Paladset, hvor der findes Billedhuggerarbeide, med Undtagelse af i Gaardspladsen. Under dette Billede har der forhen staaet et Bord, af hvilket man endnu seer Mærke i Muren. Paa Tegningen er der givet et svagt Omrids deraf efter Formen af andre Borde, som endnu ere tilbage paa andre Steder.

Ved Enden af denne Corridor er der en Aabning i Gulvet, som ved en Trappe fører til en jevn Flade. Derfra kommer man gjennem en Dør med Billedhuggerarbeide over — ved Hjælp af endnu en Række Trapper i en snæver Gang, som ender i andre Corridorer, der gaae tversover de andre. Disse Rum kaldes underjordiske Værelser, men der ere Aabninger til Vinduer, og de ere i Virkeligheden blot een Etage under Corridorerne. Paa de fleste Steder ere de imidlertid saa mørke, at det er nødvendigt at have Lys med sig, naar man besøger dem. Der ere ingen Billeder eller noget Stukkaturarbeide, og det Eneste, som vor Veiviser pegede ud for os, eller som tildrog sig vor Opmærksomhed, vare nogle Steenborde, af hvilke eet stod tversover Corridoren og spærrede Gjennemgangen. Det er henved otte Fod langt, fire Fod bredt og tre Fod høit. En af disse nedre Corridorer havde en Døraabning paa Bagsiden af Terrassen, og vi gik i Almindelighed igjennem den med et Lys i Haanden for at komme til de andre Bygninger. Paa to andre Steder var der en Række Trapper, som førte til høiere liggende Corridorer. Disse Rum have sandsynligviis tjent til Soveværelser.

I det første Værelse vare Væggene rigeligere dekorerede med Gibsbilleder end paa noget andet Sted i Paladset, men uheldigviis vare de for en stor Deel ødelagte. Paa begge Sider af Indgangen var der en Gibsfigur. I Nærheden af samme er et Rum, hvori der er et „lidet Alter.“ Det var ligesom de andre Værelser, der i Korthed ville blive omtalte under Beskrivelsen af de andre Bygninger, rigeligt udsmykket med Billedhuggerarbeide, og efter Bagsidens Udseende at dømme antoge vi, at der engang har været Steenhylder i Muren. I vor totale Uvidenhed angaaende det Folks Skikke, som engang havde beboet denne Bygning, var det os umuligt at danne os noget Begreb om, til hvad Brug de forskjellige Værelser var bestemt, men dersom vi med Rette kunde kalde den et Palads, hvilket Navn Indianerne benævnte den med, synes det rimeligt, at den Deel, der omgiver Gaardspladsen, har været bestemt til offentligt Brug, og at det Øvrige har indeholdt den kongelige Families Beboelsesleiligheder. Værelset med det lille Alter antage vi at have været det Samme, som man nu i vore Dage kalder et kongeligt Kapel.

(Fortsættes.)

Correspondance.

Amerika.

St. Louis, den 6te Februar 1867.

Ældste Pratt.

Kjære Broder. I den Tanke, at nogle Ord herfra denne Deel af Landet ville interessere Dem, vil jeg i Korthed fortælle Dem Lidt angaaende mine Reiser.

Paa min Reise fra Liverpool ankom jeg til New York den 6te October, hvilket var betids nok til, at jeg kunde deeltage i Conferencen der, hvilken samledes den 7de. Henved 200 Hellige og mange Fremmede vare tilstede. Ældste E. W. Tullidge tilbød sig at reise med mig gjennem Staterne for at prædike Evangeliet, eller hvorsomhelst Præsident Miles ønskede at sende os hen. Vi beskikkedes til først at besøge Philadelphia for om muligt atter at opvække Liv iblandt Folket i denne Stad. Ifølge denne vor Beskikkelse holdt vi en Række Foredrag i Philadelphia, omorganiserede den derværende Green og beskikkede Ældste James Mai til Forstander for samme. Vi forbleve der i fjorten Dage og havde i den Tid overfyldte Forsamlinger, ligesom der fremdeles var Udsigt til gode og livlige Forsamlinger, efterat vi forlode Staden. Jeg tog Afsked med Broder Tullidge i Philadelphia for at begive mig vestover for at besøge mine Paarørende i Staterne Michigan og Iowa, medens jeg ventede at træffe ham igjen om nogle Ugers Tid i St. Louis, hvilket var det Sted, hvor Broder Miles ønskede, vi hovedsagentlig skulde arbeide Vinteren over, da han troede, at vi kunde gjøre meget Godt i denne Stad og dens Omegn.

Fra Philadelphia tog jeg med Jernbanen til Buffalo, og reiste derfra med Dampskib til den nordlige Deel af Michigan, hvor vi lykkeligt naaede Land, uagtet vi havde havt et meget haardt Veir paa Søerne, og paa samme Tid, som vi gjorde denne Reise, dreve flere Fartøier iland og forliste. Da jeg kom til min Søster og Familie, vare de glade over at see mig, men ikke villige til at annamme mit Vidnesbyrd om Sandheden. Løgnagtige Rygter om Utah og en talrig Mængde Apostater havde formørket deres Sind. Jeg gjorde Alt, hvad der stod i min Magt, for at bringe dem ud af de Vildfarelser, som de vare komne i, men det hjalp kun lidet. Jeg aflagde derfor mit Vidnesbyrd for dem om det, jeg selv vidste, var Sandhed. Efter nogle Dages Forløb tog jeg med Dampskib fra North Port til Chicago, og derfra med Jernbane til Denizen, der ligger 60 engelske Mile nordenfor Councill Bluff i Iowa, i den Hensigt at besøge tre af mine Brødre. De havde af Breve erfaret, at jeg agtede at besøge dem, hvorfor de heller ikke bleve meget overraskede ved at see mig. Tillige vare de paa deres Maade beredte til at vende mig bort fra den lige Vei, jeg var paa, og til den samme apostatiske Aand, som de selv vare under Indflydelse af. Endskjøndt de med Glæde modtoge mig som deres Broder, viste de dog snart, at der ikke var noget Aandsslægtskab mellem os, da de vare besjælede af en Aand, som jeg nu hader, og hvilken jeg haaber, jeg bestandig skal komme til at hade, nemlig den løgnagtige og apostatiske Aand, der foretrækker Løgn for Sandhed, og som gjør Mennesket til en Forræder mod Guds Sag. Jeg hader denne Aand, ligesom selve Helvedes Porte. Ja, Broder Pratt, jeg erfarede, at denne Aand har et afgjørende Herredømme i det

vestlige Iowa. Jeg prædikede privat og offentlig, samt undertiden midt iblandt Djævle og Forrædere mod Guds Sag, hvilke ere de Værste iblandt Alle. Jeg aflagde mit Vidnesbyrd om de Hellige i Utah og deres Ledere. Nogle skare Tænder af Vrede, og jeg er vis paa, at de vilde have slaaet mig ihjel, dersom de havde havt Magt dertil, men min Tid til at døe er endnu ikke kommen. Jeg har i hele mit Missionsliv aldrig seet Satans Magt over Menneskene vise sig i den Grad som der. Jeg var nødt til at kjæmpe Nat og Dag mod disse faldne Aander, saalænge jeg var der, men det blev imidlertid ikke ret længe. Jeg var i Sandhed glad ved at komme ud af dette Helvede, og besluttede at begive mig længere ind gjennem Missourifloden for at komme bort fra dette Virvar, og vilde hellere tage fat paa at hugge Favnebrænde, hvilket jeg ogsaa virkelig maatte gjøre for at faae Penge til at komme til St. Louis for. Jeg vedblev dette Arbeide i en tre Ugers Tid, hvorfor jeg blev godt betalt, og saasnart som muligt begav jeg mig paa Veien til St. Louis, hvor jeg endnu er.

Jeg ønsker endnu med nogle faa Ord at omtale den Aand, der gjør sig gjældende i Iowa. Landet er hovedsagentlig beboet af „Mormoner," som have været i Utah og ere blevne ti Gange mørkere end de vare, førend den Hellig-Aand oplyste deres Forstand. Formedelst Overtrædelse har Lyset forladt dem, og det forekommer mig, at de, som Mormons Bog siger, ere omgivne af Dæmoner og fulde af Alskens Ugudelighed og Vederstyggeligheder. Enhver Sidste-Dages Hellig skulde altid bede, at Herren vilde bevare ham for en apostatisk Aand.

Uagtet jeg har gjort mit Bedste for at plante Livets Sæd i mine Paarørendes Hjerter, have dog alle mine Bestræbelser hidindtil været forgjæves, men jeg overlader dem i Guds Haand.

Ved min Ankomst til St. Louis traf jeg Ældste Tullidge. Han havde været her i to Maaneder og ventet mig hver Uge. Hvis nogensinde to „Mormonældster" have været glade over at mødes, saa vare vi det. Da han havde hørt min Beretning om den Strid, jeg havde havt, og om hvorledes jeg maatte arbeide for at forskaffe mig Reisepenge til St. Louis, lastede han mig ikke. Han havde ogsaa stødt paa mange Vanskeligheder, og efterat vi havde fortalt hinanden, hvad der havde tilstødt os, da istedetfor at bebreide hinanden, knælede vi ned for at bede og takke Gud for, at han havde bevaret os til atter at mødes.

Vi toge strax fat paa vort Gjenoplivelsesarbeide i St. Louis, hvilket Ældste Tullidge allerede havde begyndt. I Kraft af min Beskikkelse fra Præsident Miles blev jeg først i et Raad voteret for af Brødrene som Præsident for denne vestlige Mission; derpaa valgte jeg Ældste Tullidge til min første Raadgiver og omreisende Ældste, og George Dunford til min anden Raadgiver. Derefter bekjendtgjorde vi i „Republikaneren," at vi agtede at holde en Række Foredrag, og i de fire Uger fra den første Søndag af, da vi optraadte, og indtil nu have vore Forsamlinger været overfyldte. Flere iblandt de Hellige have yttret Ønske om at fornye deres Pagt. Jeg har tillige gjort en Tour til Illinois, tredive Mile herfra, hvor jeg holdt tre Forsamlinger. De Tilstedeværende bade mig indstændigen om at komme igjen, og Fire forlangte at blive døbte. Jeg agter snart at tage herfra igjen for at organisere en Green. Broder Dunford er villig til at understøtte os med sine Midler og til at bruge sin Indflydelse til Værkets Fremme her paa disse Kanter. Jeg troer tilvisse, at der

vilde blive en stor Green i St. Louis, dersom der blot bestandig vare Ældste fra Zion til at arbeide iblandt Folket, og i Omegnen vilde der kunne oprettes flere Smaagrene. Jeg lever i det glade Haab, at Veien vil aabnes for mig til Foraaret til at kunne vende hjem igjen.

Hils Alle paa Contoiret. Ligeledes sender Ældste Tullidge Dem sin hjerteligste Hilsen. Lev vel.

L. D. Rudd.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Om Emigration.

For at tilfredsstille mange af de Hellige, som maaskee ikke forstaae de forskjellige Planer, som maae lægges og udføres med Hensyn til Israels Indsamling, overeensstemmende med de forskjellige Omstændigheder saavel hjemme som ude iblandt Nationerne, ville vi give disse Bemærkninger. Præsident Young i sine Breve om Emigrationen siger: „Da vi ikke agte at sende nogen Vogne i 1867 til at møde vore Emigranter, og Jernbanen, dersom ingen Hindringen indtræffe, vil vorde udstrakt over den halve Vei over Sletterne og saaledes formindske Afstanden med Vognbefordring i 1868, saa er det bedre for de Hellige at have et Aar endnu til at gjøre sig færdig til deres Udvandring. Dette forhindrer dog ikke dem, som have Midler nok til at reise med deres egen Befordring over Sletterne, at udvandre iaar; men i det Tilfælde er det bedre, at de reise med Dampskibe over Havet." Videre bemærker Præsidentskabet i Liverpool, at de ikke ønske Saadanne, der ere ubekjendte med det engelske Sprog at emigrere til Staterne for at standse der, indtil de kunne reise op til Utah. Anderledes forholder det sig med dem, som kunne tale det engelske Sprog, idet de ere bedre istand til at arbeide sig frem og finde Emploi i Staterne. Saadanne gjøre bedre i at reise, dersom de ved at blive i disse Lande udsætte sig for at fortære, hvad de have samlet til deres Udvandring.

Af alle disse Bemærkninger og Raad fremgaaer, at Enhver bør handle fornuftigen i Overeensstemmelse med den Stilling de ere i og hvad Midler de kunne raade over, enten det er ved egen eller Andres Hjælp. Det er godt at lytte til fornuftige Raad og handle derefter, thi med Hensyn til Indsamlingen af de Hellige er det sikkrest at følge deres Raad, som Herren har beskikket til at raade, styre og lede i disse Anliggender, eftersom de have den fornødne Erfaring og kjende bedre de forhaandenværende Omstændigheder i Staterne, end de Hellige, som leve i Adspredelsen. Paa den anden Side er det fuldkommen overladt til Enhver at handle efter sin fri Villie i denne saavelsom i enhver anden Henseende; men det er naturligt, at Enighed og Overeensstemmelse i Handling efter givne Forskrifter er bedre end en vild og planløs Fremgangsmaade, der bringer Forstyrrelse i Opbyggelsen af Guds Rige, og adspreder de Hellige istedetfor at samle dem til Eet.

Naar en Mand handler efter sin egen Tilskyndelse, eller ikke giver sig Tid til at oppebie den beleilige Tid til at udføre, hvad han troer at gavne sig, og finder

sig skuffet i sine Forhaabninger, eller Udfaldet ikke stemmer overeens med hans forudfattede Begreber, bør han ikke kaste Skylden over paa Herren, paa hans Tjenere eller paa den Religion, han har annammet, men selv bære Byrden af Ansvaret for sin Handlemaade. Er han derimod oprigtig i sin Fremfærd, holder fast ved sin Tro og tjener Herren under alle Forhold, vil tilsidst Alt vorde vendt ttl det Bedste, og den vundne Erfaring vil være en god Læremester for Fremtiden at handle overeensstemmende med Guds Villie i alle Ting.

Vi raade de Hellige, som agte at udvandre iaar, at forsyne sig med et Exemplar af hvert af vore Skrifter, eftersom det vil være dem til Nytte og Opbyggelse, naar de komme hjem.

Notits.

De Ældste gjøres opmærksomme paa, at vi fra Liverpool have erholdt et Forrad af „Compendium, eller Henviisning til de hellige Skrifter, bekræftende vore Lærdomme," ligeledes nogle Mormonsbøger og Psalmebøger paa Engelsk, hvilke kunne kjøbes eller reqvireres paa vort Contoir herstebs.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 223.)

Vi have tillige erholdt nogle Penge, hvilke vi ogsaa have overleveret til Broder E. Robinson. Som Agenter for Kirken have vi derfor udstedt Gjældsbeviser for samme til Stepherd og Stearns for en Sum af tre hundrede Dollars, af hvilket Beløb to hundrede ere forfaldne til 26de November og eet hundrede den 26de December førstkommende, hvilket udgjør den Sum, som Shepherd og Stearns skulle have for Stereotypladerne.

Vi have faaet tilveiebragt den Sum, som Broder Brown gav for den Vogn, han lod Joseph Smith jun. faae, og det har tillige lykkedes os at faae en Hest med Seletøi til at sætte ved Siden af den forrige Hest for at gjøre det lettere for den. Vi fik denne Hest ved Bidrag af Brødrene i Dayton og West Milton i Ohio.

Vi troe, at Broder E. Robinson har været sparsom, flittig og udholdende samt heldig i sine Forretninger. Han har erhvervet sig de Mænds Tillid her i Staden, med hvilke han har havt Noget at gjøre, og hans Fremfærd har været til Ære for Christi Sag og hans Sidste-Dages Kirke. Vi kunne endvidere sige Eder, Brødre, at saavel hans som vort Forhold har lagt Grundvolden til en Tiltro til Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige her paa Stedet med Hensyn til Forretningsanliggender, som vil bevirke, at vi kunne faae alt det Papir og alle de

øvrige Materialier, der udkræves til at drive Trykningen i det Store, og det paa Betingelser, som ville sikkre os et varigt Held.

Vi ville derfor gaae frem med fornyet Mod og Nidkjærhed, idet vi forlade os paa, at Herren vil berede Veien for os, og vi føle os tilskyndede til at bede om Eders Forbønner, at de Helliges Sind i Adspredelsen maatte udvides, saa at de kunde blive istand til at fatte Storheden af det Værk, som vi saa meget ønske at fremme, hvilket sandsynligviis vilde anspore dem til med Glæde at yde deres Skjærv.

Br. John E. Page prædiker med Aand og Kraft her paa Stedet og med god Fremgang. Vi troe, at naar Broder Page forlader Staden Cincinnati, ville dens Beboere lades uden Undskylding for ikke at have annammet Jesu Christi Evangelium, og hans Klæder ville være rene for deres Blod paa Dommens Dag.

Modtager vor kjærlige Hilsen. Eders i den nye og evige Pagt forbundne,

Samuel Bent.
George W. Harris.

Cincinnati, den 23de September 1840.

Til Præsidentskabet og Høiraadet for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige — samt til alle de Hellige, der ere forsamlede til Generalconference.

Eders ydmyge Tjener benytter med Glæde denne Leilighed, og tager Pennen for at skrive nogle Linier til Eders Opbyggelse. Jeg ønsker Eder til Lykke med Eders stadige Fremadstriden i Christi Sag, for saavidt jeg har erfaret. Ældste Hyde og jeg ere blevne behandlede med Agtelse, og vore Brødre og Søstre have viist den største Opmærksomhed mod os, medens Nogle, der høre til de fornemste Classer i Samfundet, have budet os hjertelig Velkomne til deres Boliger, hvor vi kunne nyde alle Livets Beqvemmeligheder. Naar vi forlade dem, gribe de vore Hænder med Taarer i Øinene, og naar de byde os Farvel, trykke de os ofte en Gave i Haanden til Hjælp paa vor Mission, ligesom de have givet os det bestemte Løfte, at de omhyggeligen ville undersøge den vigtige Sag, vi have forelagt dem. De have indstændigen bedet os om at sende dem en dygtig Ældste til at prædike for dem.

Ja, elskelige Brødre, Sandhedens Sag skrider fremad til Seier med en uforlignelig Hurtighed, og „Seier" vil snart blive det almindelige Fryderaab iblandt alle de Trofaste i Christo, og takket, takket være Herren, er det Valgsprog, som jeg i min Uværdighed betjener mig af, at jeg har oplevet at see Aaret 1840 med alle dets kraftige Beviser angaaende Sandheden af Mormons Bog samt Lærdommens og Pagtens Bog.

Jeg vil i dette Brev gjøre nogle Bemærkninger angaaende Broder E. Robinson. Jeg kan i Sandhed og med velberaad Hu sige, at han fuldkommen har gjort sig fortjent til de Helliges og alle gode Menneskers Agtelse og Tillid for sin Flid og Sparsommelighed under sit Arbeide med Udgivelsen af Mormons Bog her paa Stedet. Den Retskaffenhed og Ligefremhed, han har udviist mod de Mænd, med hvilke han havde Noget at gjøre, (nemlig dHrr. Shepherd og Stearns og Andre) har for bestandigt erhvervet ham deres Agtelse og Tillid, efter hvad de selv have yttret for mig.

Kjære Brødre og Søstre! Eders ydmyge Tjenere Orson Hyde og jeg bede inderlig om Eders Forbønner, beseglede med et hjerteligt Amen.

Ældste Hyde er i Sandhed en ydmyg Herrens Tjener og en meget behagelig Medarbeider i Tjenesten. Vi ere Eet baade i Følelse og Tro, og Satans Bol-

værker bæve for os. Vi ønske, at det maatte forundes os at udføre vor Mission, saa at vi med Fryd og Glæde kunne vende tilbage til vore Familier og Brødre.

Jeg antager, at Ældste Hyde er i Staden New York. Jeg venter efter at faae nogle Exemplarer af tredie Udgave af Mormons Bog. Det er vanskeligt at tilveiebringe Midler, men vi forlade os paa Herren. Jeg skal reise til Philadelphia saasnart som muligt.

Jeg har døbt tretten Personer i denne Stad; Mange troe, og Nogle ere tvivlraadige. I det Hele har jeg døbt fire og firsindstyve Personer, siden jeg reiste hjemmefra.

Jeg har havt et Syn fra Herren, hvilket viste Verdens nuværende Tilstand med Hensyn til Jøderne, Jerusalem, Levningerne af Israel og Hedningeverdenen. Denne Nation er ligesom en tidlig Sommerfrugt, og alle Jordens Nationer ligne Viingaardens fuldmodne Druer, der ere færdige til at samles til Pressen.

Jeg skulde ønske, at Conferencen vilde sende en trofast og dygtig Ældste hid til dette Sted for at pleie Sæden eller Ordet, som er saaet her, og skal derfor lade E. Robinson forelægge denne Sag for Conferencen.

Ældsterne Bent og Harris ere her og arbeide af alle deres Kræfter for at udføre deres Pligter. Jeg anseer dem for særdeles skikkede til deres Stillinger, forudsat, at de ville holde sig ydmyge.

Kjære Brødre! Hilser min Familie og beder for samme; hilser ligeledes Søster Hyde og alle de Ældstes Hustruer, i Særdeleshed dem, hvis Mænd ere ude i Marken. Siger dem, at de maae bede for os. Jeg haaber, at Kirkens Authoriteter ville see til, at de ere forsynede med Føde og Klæder, at de kunde frydes sig ved Livet iblandt Eder.

Eders i Pagtens Baand,

John E. Page,
Ældste.

Mandag den 28de. Uddrag af Orson Hydes Brev fra Burlington County, New Jersey.

Jeg forlod Ældste Page i Cincinnati, og tog opad Ohiofloden saa langt op som til Wellsburg i Virginia. Jeg standsede hos Fader James. Her prædikede jeg to Gange og døbte tre Personer. Jeg reiste videre, deels med Posten og deels med Dampskib til Pittsburgh, og derfra tog jeg igjennem Kanalen til Leechburgh, hvor jeg standsede og prædikede for en liden Forsamling af Hellige, der vare blevne opreiste formedelst Fader Nickersons Virken, og hvilke alle vare glade og vel tilfredse.

Da jeg Klokken ni om Formiddagen forlod dette Sted, viste der sig det mærkværdigste Phænomen paa Himmelen, som jeg nogensinde har seet. Der viste sig nemlig to klare og skinnende Legemer, det ene Nord og det andet Syd for Solen. De havde en Længde af henved fjorten Alen og dannede en cirkelformig Regnbue i en Afstand af omtrent halvfjerdsindstyve Alen fra Solen. I en tilsyneladende Afstand af noget over tredive Alen mod Øst var der en Lyskugle, som var ligesaa straalende som selve Solen, og i en temmelig lang Afstand Vest for samme viste der sig et hvidt, halv cirkelformigt Legeme, der naaede over Halvdelen af Horizonten, medens et andet af samme Slags gjennemskar det i rette Vinkler, hvilket frembød et storartet Skue. Det betragtedes som et stort Under af Passagererne ombord paa Dampskibet.

Sammenlign dette med Jødernes

Hjemsamling, med den almindelige Uro, der hersker i Europa, og som er hvert Øieblik færdig til at bryde ud i aabenbare Fjendtligheder — samt med den Kjendsgjerning, at det Frihedstræ, der saalænge har blomstret i den republikanske Jordbund i Amerika og beskyttet dets Sønner mod Despotismens haarde Svøbe, nu er saa stærkt rystet og allerede begynder at visne lig det forbandede Figentræ.

Hvilket Sprog taler dette til de Hellige? „Opløfter Eders Hoveder, thi Eders Forløsning stunder til."

Jeg fortsatte min Reise og samledes med de Hellige i Chester County i Pensylvania, hvor jeg tilligemed Br. Barns arbeidede en Uges Tid, og under vort Ophold der tillagdes der Menigheden sex Sjæle. I Philadelphia prædikede jeg ogsaa en Uges Tid og døbte tolv Personer. Jeg tog i Selskab med Brødrene Snow og Barns hid til dette Sted, hvor vi holdt Forsamlinger to Dage efter hinanden og døbte sexten Personer. Jeg agter at vende tilbage til Philadelphia om nogle Dage, og haaber at træffe Broder Page der, og efterat have holdt nogle Forsamlinger i denne Stad, fortsætte vi Reisen til New York for derfra at tage med et Skib over Havet.

Orson Hyde.

Natten den 28de havde Ældste Heber C. Kimball følgende Drøm, som han selv har fortalt saaledes:

Medens en liden Greens Vel, hvilken vi havde organiseret i London, laa mig meget paa Hjertet, begav jeg mig til Hvile og havde følgende Drøm:

Det forekom mig, at vi vare ifærd med at grave en Brønd paa et høit Sted for at faae Vand, og efter at have gravet en temmelig lang Stund, stødte vi paa en ypperlig Kilde. Vi begyndte da paa at bortkaste Gruset, saa at den kunde komme til at sprudle frit, men førend vi vare færdige dermed, forlode vi tilfældigviis vort Arbeide for en liden Stund, men da vi atter vendte tilbage for at fuldende det, fandt vi Brønden med Flid opfyldt med Sand, og da alle vore Forsøg paa at skaffe den bort vare frugtesløse, ansaae vi det for bedst at vælge en anden Plet paa et lavere Sted, og der vare vi heldigere. Da vi vendte tilbage til London, erfarede vi, at min Drøm fuldkommen var gaaet i Opfyldelse, idet vi maatte forskaffe os et nyt Forsamlingssted i Barretts Academi i King Square, Goswell Road, da vort forrige Lokale var blevet lukket for os.

Tirsdag den 29de. Ældsterne C. Kimball og George A. Smith forlode London for at tage til Manchester Conference.

Løverdag den 3die October.

Beretningerne fra en Conference i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, afholdt i Nauvoo i Hancock County i Illinois den 3die October 1840.

Conferencen aabnedes med Bøn af Præsident William Marks. Præsident Joseph Smith valgtes derpaa til at tage Præsidiet, og Robert B. Thompson beskikkedes til Skriver.

Et Brev fra Ældsterne Bent og Harris og et fra Ældste John E. Page bleve derpaa oplæste af Skriveren, hvilke Breve indeholdt meget gode Efterretninger angaaende ovennævnte Brødres Mission.

Efter Forslag blev der vedtaget, at der dannes en Committee til at ordinere dem, som ere blevne anbefalede til denne Conference til at ordineres, og at Jonathan H. Hale, Elisha H. Groves, Charles C. Rich, John Murduck og Simeon Carter beskikkes til Medlemmer af denne Committee, og at de inden Conferencens Slutning indgiver Rapport angaaende deres Foretagender.

Præsidenten fremstod og berettede, at

der var forøvet flere Overfald paa Beboerne i Nauvoo, og ansaae det for rigtigt at udnævne en Committee til at udfinde de Skyldige og bringe dem for Domstolene.

Derefter blev der vedtaget, at Joseph Smith, Elias Higbee, William Marks, Winson Knight, William Law, Charles C. Rich og Dimick B. Huntington udnævnes til Medlemmer af denne Committee.

Efter Forslag blev der vedtaget, at Robert P. Thomson beskikkes til første Skriver for hele Kirken istedetfor George W. Robinson, der agtede at flytte til Iowa.

Da Ældste Page havde yttret Ønske om, at Conferencen skulde beskikke en Ældste til at præsidere over den Menighed, som han og Ældste Hyde havde oprettet i Cincinnati, blev der efter Forslag vedtaget, at Ældste Samuel Bennett beskikkes til at præsidere der.

Præsidenten stod derpaa frem og sagde, at det var nødvendigt, at der blev gjort Noget med Hensyn til Kirtland, saa at det kunde blive opbygget. Han udtrykte som sin Mening, at Brødrene fra Østen samle sig der, og sagde, at det var nødvendigt at beskikke Nogen til at præsidere over denne Stav. Ifølge et derom fremsat Forslag blev der vedtaget, at Ældste Almon W. Babbitt beskikkes til at præsidere over Menigheden i Kirtland, og at han selv vælger sine Raadgivere.

Conferencen sluttedes for en Time.

Ifølge Bestemmelse samledes atter Conferencen Kl. eet Eftermiddag. Der blev givet de Brødre, der havde Noget at bemærke med Hensyn til passende Steder for Oprettelsen af Staver af Zion, Leilighed til at udtale sig. Ældste H. W. Miller sagde, at flere af Brødrene i Adams County ønskede, at der skulde blive oprettet en Stav i Maunt Ephraim i samme County, og fremhævede Stedets Fortrin med Hensyn til Agerbrug.

Ifølge Forslag vedtaget, at der oprettes en Stav af Zion i Adams County.

Da der var fremkommet flere Andragender angaaende Oprettelsen af Staver af Zion, blev der vedtaget, at der dannes en Committee til at organisere Staver her imellem dette Sted og Kirtland, og at Hyrum Smith, Lyman Whight og Almon W. Babbitt udnævnes til Medlemmer af samme. (Fortsættes.)

Nyheder.

Frankrig. Arbeidsstandsningerne i Paris synes at antage en epidemisk Karakteer. Foruden Skræderne ville ogsaa Frisørerne, Barbererne, Skomagerne, Blikkenslagerne og Zinkarbeiderne ophøre at arbeide.

Ifølge de seneste Efterretninger vedvarer den krigerske Stemning; flere Regimenter fra Algier skulle være kaldte til Frankrig, og de Afdelinger, der komme hjem fra Mexiko, skulle strax sættes paa Krigsfod. Der træffes alle Forberedelser til at mobilisere Artilleriet, og omfattende Hesteindkjøb have fundet Sted. Den yngste Aargang af Reserven — circa 40,000 Mand — er indkaldt til den 1ste Mai 1867 istedenfor til den 1ste Januar 1868, og Fæstningen Metz bliver i disse Dage fuldstændig armeret.

I Tilfælde af Krig skulle efterfølgende Generaler overtage Befalingen over 3 Armeecorpser paa 80,000 Mand hver: Mac Mahon, Overgeneral, Florey, Bazaine og Canrobert. Artilleritransporterne fra Vincennes til Østgrændsen ere begyndte.

I et Telegram fra Paris af 18de April hedder det: Rustningerne tiltage. Patroner og Karduser forfærdiges i stigende Masse. Noteskiftet mellem Paris og London er overordentlig livligt. Cavaleriets Musikkorps ere afskaffede, hvorved man har vundet 2,000 dresserede Cavaleriheste. Genieofficerer besøge Rhinlandene og de østlige Fæstninger. De militaire Klædefabriker ere i Virksomhed Dag og Nat, og tusinde Feltkanoner ere rede til at føres i Marken.

Orienten. Den 18de dennes overgav Tyrkerne Fæstningen Belgrad til de serbiske Tropper. Den tyrkiske Besætning og Serberne vare opstillede i Parade-uniform, og Fyrst Michael oplæste det Ferman, hvorved Sultanen er gaaet ind paa at romme Fæstningen.

Den diplomatiske Konflikt mellem Porten og det græske Cabinet skal være bleven skærpet ved en truende Note, som Porten har sendt til det græske Cabinet. Den græske Udenrigsminister Triupis har vel ikke direkte besvaret den tyrkiske Note, men udviklet sine Anskuelser derom i en Rundskrivelse til de græske Repræsentanter i Udlandet. Imidlertid fortsættes Kampen paa Candia; nogle Smaafægtninger ere forefaldne i den sidste Tid, og den 29de Marts skal en fortvivlet Kamp i større Maalestok have fundet Sted paa Kurtulia, hvor 400 Tyrker bleve paa Pladsen.

„Nordd. Allg. Ztg." anfører som en Kjendsgjerning, at der foretages betydelige Rustninger overalt i Tyrkiet, men især ved den græske Grændse. Et Landeværn paa 20,000 Mand skal være kaldet til Vaaben, og Udførelsen af Vaaben og Munition er forbudt. I selve Constantinopel frygter man ifølge l'Independance for, at der skal udbryde Uroligheder.

„Den tyrkiske Regjering," hedder det i et Telegram af 10de f. M. fra Constantinopel, „viser overordentlig Fasthed; Landeværnet strømmer til Fanerne." Fra græsk Side ruster man sig ligeledes med stor Iver; der er er blevet forelagt Kamret Forslag til et Laan paa 25 Mill. Francs til militaire Øiemed.

Amerika. Fra Krigsskuepladsen ved La Plata berettes, at den nordamerikanske Mægling har den bedste Udsigt til at lykkes. Det hedder, at Marschal Lopez ønsker personlig at deeltage i en Fredscongres, som antages at ville træde sammen med det Første.

Blandinger.

De Forenede Staters Armee, circa 45,000 Mand, skal bringes op til 55,312 Mand, det i Loven bestemte Minimum. De Forenede Staters Flaade tæller for Øieblikket 294 Fartøier med 2,563 for det Meste særdeles svære Kanoner. Deriblandt 63 Pantserskibe, 6 Fregatter og 65 Linieskibe; 31 af disse Skibe ere over 2,500 Tons drægtige. Under Krigen talte Marinen 600 Skibe, af hvilke over 300 ere blevne solgte.

Den engelske Coffardiflaade bestod, ifølge en Parlamentet fornylig forelagt Beretning, ved Udgangen af Aaret 1865 af 25,160 Seilskibe med ialt 4,845,142 Tons Drægtighed, og 2,708, tilsammen 821,731 Tons drægtige, Dampskibe, tilsammen 27,868 Fartøier af i det Hele 5,666,873 Tons Drægtighed med en samlet Bemanding af 249,696 Mand, hvilket giver en Forøgelse af Skibenes Antal med 131 Stkr., af Drægtigheden med 123,995 Tons og af Bemandingen med 4,375 Personer, hvilken Tilvæxt hidrører alene fra Dampskibene, medens derimod Seilskibenes Antal er aftaget. Hertil maae imidlertid lægges, som hjemmehørende paa Øerne i Canalen, 919 Skibe af 93,436 Tons Drægtighed med 5,958 Mands Besætning, og som hjemmehørende i de britiske Colonier m. v. 12,477 Fartøier med en samlet Drægtighed af 1,562,295 Tons og en Bemanding af 94,369 Personer, saa at altsaa det samlede Antal af Skibe, der ved Udgangen af 1865 hørte hjemme i det forenede Kongerige eller dets Colonier eller Besiddelser, bliver 41,264 med ialt 7,322,604 Tons Drætighed og 350,024 Mands Besætning, hvilket er en Forøgelse mod Tilstanden ved Udgangen af 1864 af 397 Skibe, 219,343 Tons Drægtighed og i Bemandingen af 8,524 Personer.

Notits.

Christian William, en Søn af Christian og Hedevig Christiansen fra Ephraim i Sanpete er død den 3die Februar d. A. Hans Fader er fraværende paa Mission i Danmark, og vi føle Deeltagelse i Forældrenes Tab.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.